

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 220. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731117975248/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Minna

men den havde blomstret — for ham! Som en Skygge fra denne Busk lagde Skinsygen sig over min Sjæl, denne Skinsyge, som min Lykkeligheds-Følelse og Minnas Nærhed hidtil havde holdt borte. Jeg vilde have hende helt, ønskede at have sét hende som Barn, forestillede mig, at hun forlod sine Legekammerater for at komme hen og slynge sine smaa runde Arme om min Hals, — hvis der var en Præexistens, syntes jeg, at man skyldte mig ogsaa den, — og ikke saa meget som hendes første Ungdom ejede jeg! En Anden havde dette skønne Brudstykke af hendes Liv og gemte det som et Smykke for sin Forføngelighed. Men tilsidst var det dog mig, der hævede Skatten, medens han havde været blind nok til at nøjes med et Par Skuepenge — denne Tanke trøstede mig saa meget mer, som den smigrede min Forføngelighed.

Jeg rejste mig og gik ud paa Gaden. Skumringen var falden paa. Til den ene Side stod et gyldent Aftenskær om nogle mørke Trætøppe over en Havemur, — til den anden var der helt dunkelt mellem Husene, hvis øverste Ruder tindrede gyldent, medens Lygterne tændtes ved deres Fod. Da jeg intet Maal havde, gik jeg hen imod Lysningen.

Paa Hjørnet var der en Ølknejspe - - naturligvis. En gammel Mo'erlil, der trods Varmen var ind-

svøbt i et tykt Uldshawl, tridsede derind. Jeg kom derved til at huske paa, at Minna havde fortalt mig, at hendes Moder jævnlig henad Aften drak sit Øl i „Zur Katze“ — Stedet havde jeg erindret, da jeg godt kendte dets komiske Skilt.

Jeg styrede altsaa min Gang mod Byens Centrum og naaede snart den glimrende oplyste Schloss-Strasse, hvor der vrirlede af Mennesker.

I den lille Restaurants-Sal sad der flere aldrende Herrer. Man saa strax, at det ikke var en Bærværtning, der kunde haabe at lokke Mange ind fra Gaden, men at den levede saa jævnt af Stamgæster. En af dem, der havde en Bunke Aviser og Mapper foran sig, skævede arrig til mig, da jeg nærmede mig, ligesom en Hund, der snerrer, naar man kommer dens Bætfad for nær. En velkonserveret, glatraget Herre underholdt i en Krog temmelig højrosted et Par affældige Philistre mod den sidste Skandale ved Hoftheatret.

Døren stod aaben til et mindre Værelse. Jeg kiggede derind og saa en gammel Kone sidde lige ved Døren; ligeoverfor hende hang et gammeldags Consolespejl. Da jeg vilde kunne betragte hendes Billede deri uforstyrret, trak jeg mig hurtig tilbage og forskrækkede atter alvorlig Avislæseren, idet jeg satte mig ved Siden af ham. Jeg greb for et